

Дамян Дамянов

Христо Ботев

Там, над Враца, на Балкана
той лежи и досега –
на гърдта със жива рана,
във гърдта – с една тъга.
Рана мъжка, рана люта,
рана, колкото звезда.
Рана, но не от барута –
от самата свобода.
А тъгата... Ах, тъгата
като врана го кълве...
– Сестро, де е Караджата?...
... Духат бесни ветрове.
Падат зими зли и диви,
падат истини, лъжи.
Между вълк и самодива,
баладичен, той лежи.
Легендарно неизвестен.
Стар – преди да е живял.
Своите безсмъртни песни
даже в книжка не видял.
Той лежи, лежи в Балкана –
най-големият от нас.
А ний – още малчугани –
се боричкаме за власт.
Правим кариери, книги,
вдигаме пазарски шум...
А пък нему си му стигат
Вола и един куршум.
Те му стигат, за да може
да прошепне с глас висок:
„О, мой боже, правий боже!“
и той сам да стане Бог.

2. VI. 1969 г.

КРАЙ

© 1969 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Вася Константинова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8560>]